

ნამდვილი ამ კულტურული საქმის გასა-
ხორციელებლად.

დამდებულნი, რომ ქართული ლი-
ტერატურის მოყვარულთა შორის მოიძე-
ვნება საკმაოდ რიცხვი მთარგმნელთა
და ამ საქმის თანამგზავნობა, ვთხოვე
ყველას მოგვეწოდნოს როგორც თარ-
გმანები, აგრეთვე ორიგინალური კრი-
ტიკული სტატიები რუსულს ენაზე ჩვე-
ნი ლიტერატურისა და საზოგადო ცხო-
ვრების მიმდინარეობის შესახებ.

იმედია, ქართველი სტუდენტობაც არ
დაიშურებს ამ საქმის შემოწმება აღმოუ-
ჩინოს მით უმეტეს, რომ ყოველი შრომა
შეძლებისა დაგვიარად დაფასებული იქ-
ნება.

სასურველია ადრევე გიცოდეთ, ვინ
რა თხზულების თარგმანს ჰქონდა
ლომს, რათა მასალის გაყვანილობა შე-
თხზულების წარმომადგენელს.
ამ საქმის ხელმძღვანელობა ვიცხადებ
ჩვენ, და შემდეგ მასალა გავგზავნებ ბ.
გორკის.

დაწერილობითი ცნობების შეტყობა
შეიძლება ნ. გ. კანდელაკთან (г. Баку
Гоголевская ул. домъ Мухтарова).
**გიორგი ლასხიშვილი,
ნოე ჟორდანიძე,
ნიკოლოზ კანდელაკი.**

ჩვენ სიხარულით ვგვებობთ ამ კულ-
ტურულ საქმის დაწყებას. იმედოვნებ
ვიკონიოთ, რომ ჩვენი ცნობილი მთარ-
გმნელები დაფასებულნი, შრომის და
დროის არ დაზოგვენ რომ ღირსეულად
შეასრულონ ეროვნულ ლიტერატურისა-
თვის სასარგებლო საქმი.

სასურველია აგრეთვე, რომ რედაქტო-
რებმა სასტიკი ყურადღება მიუქციონ
თარგმანს, თორემ ახლა ხშირად პირდა-
პირ უმჯავსო რუსული თარგმანი იმე-
დება ხოლმე ქართულ-ლიტერატურულ
წარმოშობის, მაგრამ მთავარ რედაქტო-
რის გამომგონებელს რუსულ მწერლის და
ქართველი მისი თანამშრომლების სახე-
ლები საუკეთესო თარგმნები, რომ დაწ-
ყებული მეთად მნიშვნელოვანი და სე-
რიოზული საქმი რიგაიანდ შესრულ-
დება.

ვერ დაფარავთ იმ სიხარულს, რომე-
ლიც ვიგონებოთ, როდესაც მოწოდების
ბოლოში ამოვიკითხეთ ცნობილი ქარ-
თველ მწერლების გიორგი ლასხიშვილის
და ნოე ჟორდანიძის სახელები, ერთად
ხელმოწერით.

თუ არა ესცდებით, ჩვენში პირველი
მავალითა, რომ ორი სხვა და სხვა ცნო-
ბილი საზოგადოებრივ-ლიტერატურული
მიმართულების წარმომადგენელი ერთად
აწერდნენ ხელს ამავე კულტურულ საქ-
მის მოსაწყობად გამოცხადებულ საჯა-
რო მოწოდებაზე.

ვუსტყვებთ რომ მათი ასეთი მწყობრი
მუშაობა და ერთსულოვანი გამოსვლა
პრაგმატულს აგრეთვე სხვა ჩვენ ეროვნულ
ლიტ საქმიებსაც...

რედ.

ს ე გ დ ა

ღამა ჩემი სევდა... უსასწეროა გო-
დება ჩემი... თვით იერების გოდებაც მკ-
რთულია ჩემს გოდებასთან შედარებით...
დღის ნაღვლიანმა ნაწინამ აღზარდა
ჩემი სევდა, შემაყვარა, შემთავისა იგი...
იმის ტკბილ რქისთან ერთად შემოიხ-
იზნა ჩემს არსებაში სევდა—და შემთავისა,
დამისკუთრია...

მე მიყვარს ჩემი სევდა! არც ერთი არ-
სება, თუნდ მიუწოდებლ მშვენიერების
განხორციელებაც იყოს იგი—მე არ ვე-
ტყვი „მიყვარს“.

არ ვიტყვი იმით, რომ მე მიყვარს
მხოლოდ ჩემი სევდა. მას ვეუფლები, იგი
მამანებლობს ჩემს გრძნობებს, იგი მასულ-
დებულს მე...

ტანჯვა-ზიზიანება დავიბადე. ცრემლ-
ები მზრდნენ. ჩემს ირგვლივ ისმალა
მხოლოდ ტრილი და კენკრა გაწაფულნი,
დატანჯულ ხალხისა.

ცხოვრება უჭირდა ამ ხალხს; ლუკმა
პური ენატრებოდა, სუფთა პატი, იმე-
დინი ამოიხრია...

მაგრამ ამაო იყო მისი კანან-წყვეტა...
და ის ტრილი, კენკრა, ჰგოდებდა.

ამ ხალხს სევდა გადმოჰყო დღემ
თავის გრძლი ნაწინით და ტკბილი რქ-
ით.

და მეც შევიყვარე ამ გაწაფულ ხა-
ლხს სევდა. იგი ჩემ სევდათ იქცა, ჩემს
საუბრად, საუბრად სევდათ.

დღემ მინდობა მე გვ სევდა. დღემ
მაგრანობა, თუ ვისი იყო. ვის ეკუთ-
ნოდა იგი...

მე აღმოვაჩინე ვეცდეს, რომ ამ სე-
დას სათუთად მოუვლიდი, შევითვისებდი,
შევიყვარებდი...

გვ სევდა შევიყვარე მე, სევდა ძვირ-
ფასი დღისა, სევდა ჩემი ტანჯული ხა-
ლხისა...

არავითარ სიმღერაში არ გავცედი ჩემს

სევდას. არავითარ სილამაზეს არ დავუ-
შობ მე ჩემს გულს...

ჩემი სევდა თვით სიმღერა-საუნჯეა!
ჩემი სევდა თვით სილამაზე—მშვენიერე-
ბაა!

მე მიყვარს ჩემი სევდა! ის სევდა ძე-
ირფასის დღის; ის სევდა ჩემი ტანჯული
ხალხისა!

ჩემი... თვით იერების გოდებაც მკრ-
თულია ჩემს გოდებასთან შედარებით.

ილია რუხაძე.

შენიშვნები

ნ. შიუკაშვილის ახალი დრამა: „მთის
ზღაპარი“.

ნამდვილი მხატვარი ზრ ცდი-
ლობს რაიმეს დამტკიცებას. თვით
ნათელი სიმართლე შეიძლება რამ-
დენჯერმე დამტკიცდეს.

ი. თაილაძე.

ლიბ, ნამდვილი ხელოვნება და ხე-
ლოვანი არა ცდლობენ ხოლმე, რად-
გან მხატვრული წარმოშობის შექმნა-შე-
მუშავება პიროვნების განცდაზეა დამყა-
რებული. განცდა კი მხატვრულ შესოქ-
მელებაში უნდა იქნას წამალი, რომელიც
წარმოშობის ბუნებრივობას ემსახურება.
თუ ეს აზრი მართალია საზოგადოდ ხე-
ლოვნებისათვის, მით უმეტეს მართალია
იგი ისეთ მის დარგისათვის, როგორიც
არის დრამატული შემოქმედება რომელ-
საც ასეთი მძლავრი კავშირი აქვს ცხოვ-
რებასთან, სინამდვილესთან.

თანამედროვე დრამატურგია ამ გზით
როდის მიდის ის საზოგადო ხელოვნების
„მოღონისებულ“ ფერულშია ჩამოშლილი
და იმ თანამედროვე დეკლანსის პრინ-
ციპს ემსახურება, რომელიც ამბობს:
„თვით ცხოვრება ჰმავს ხელოვნებას
ათასჯერ მეტად, ვიდრე ხელოვნება ცხოვ-
რებას. ეს გარკვევა წარმოსდგება არა
მარტო იმით, რომ ცხოვრება განხი-
რციელებული მიზანის ინსტრუქტორია, არა-
მედ იმით, რომ ცხოვრება ყოველ
ღონეს ხმარობს თავისი თავი განსხი-
რებული ნახოს, ხელოვნება კი ამ მიზ-
ნის განსახორციელებლად აღდგეს მას
განსაზღვრულ ღამე ფორმებს, რომელიც
საზოგადოებრივ უკანასკნელი (ცხოვ-
რება) თავის მისწრაფებას კეთილად
აძლიერებს; ტყუილის, მშვენიერი ტყუი-
ლის თქმა—იგი ნამდვილი საგანი მისწრა-
ფებისა ნამდვილ ხელოვნებისათვის.“

ამ მოღონ მიმართულებას მისდევს
უმეტესი წაწილი თანამედროვე დრამა-
ტურგებისა; ამ გზას ვერ ასცდენ თვით
ისეთი წარმომადგენელი მსოფლიო მწე-
რობისა, როგორიც არიან გერმარდ
ჰაუტსმანი, ლ. ანდრეევი, რომელთა შე-
მოქმედების სფერო უტყუარი რეალიზ-
მია.

მაგრამ საქმე იმაში გახლავთ, რომ ღი-
დი ნიკი ყოველგან საინტერესოა. თუ-
ცა „ჩამოშლილი ზარი“ „ფიქრებზე“ და-
ბოლო სდგას და „ცხოვრება ადამიანის“
და „ანათემა“ ბევრად სუსტნი არიან,
ვიდრე მშვენიერი დრამა „გარკვევად-
ბისკენ“, მაგრამ, სიმართლე უნდა ით-
ქვას, ეს იმას კი არ ნიშნავს, თითქო
პირველად მოხსენებულ დრამებში ჰაუტ-
სმანს და ანდრეევი დიდი ყურადღების
ღირსნი არ იყვნენ. სრულებითაც არა!
ღამა ფილოსოფიური აზრი „ჩამოშლილი
ზარის“ რაუტენდელისა წარმოცა სა-
ხერხებში ჩამოსხმული ყველას გვიტარ-
ებს; „ცხოვრება ადამიანის“ და „ანა-
თემა“—ც ხომ გვიანტერესებს. გერმარდ
ჰაუტსმანი და ლეონიდ ანდრეევი კი—ხომ
იმ დრამატურგთა რიცხვს ეკუთვნიან,
რომელნიც გზას იკვლევდნენ, ახალსა ჰქე-
ნიან, ძიებებში არიან.

მათ შემოქმედებაში ცდა საბოლოო
განცდაში გადასვლა და ამით ნამდვილი
მხატვარი-ხელოვანი იმარჯვებს.

მაგრამ არიან დრამატურგები, რომელ-
თა ნიჭის ძლიერება შემოსაზღვრულია,
რომელთა შემოქმედების უნარი საზო-
გადო ძლიერებას არ გადასცილება—და,
მიუხედავად ამისა ახლობას ჩემულობენ,
ნამდვილად ძიებებში არიან.—ჰაუტსმა-
ნის ატანენ, რაც ხელოვნურ წარმოშო-
ბის სპობს, შთაბეჭდილებას ატარებებს
და თვითონ თხზულების დამწერს, შემე-
მწერს გამოუყვედრებლ მდგომარეობაში
აყენებს. ამ გარემოების შედეგია ახალ-
ახალი შეცდომები. თუ დროზე არ იცნო
თავის თავი ხელოვნება, შეიძლება ის
პატარავ წყაროსა და მინიჭებულ ჰქონ-
და ბუნებრივად. მართლაც მოსწონს წარ-
მეტყველები ხომ არ არიან ყველანი,
ზღვას რომ კვეთსი დაჰკრან და შუა
გაიპოვნ...

ჩვენი დრამატურგია, ნ. შიუკაშვილი,
რომელიც უკვე რამდენიმე წელიწადია
მოქმედებს ქართულ სამწერლო ასპარე-
ზე, სწორედ იმ ხელოვნა-მწერლობაგანია,
რომელთაც დიდი ძალა არ შესწევთ,
პატარა საქმის გაკეთებას ქი არ სჯერ-

გლეხის ცოლი

ცეცხლ მიღწეულ კერასთან ზის და მატ-
ლს ართავს, ღლინებს,
დაზაბრდა... ფიქრზე ფიქრს აკოს... გარედ თოვს... ქარი სისინებს—
თითქოს მის შავედს მოუხმობს, თითქოს აწეწავს კეთიანებს!

ნეტავ რას ფიქრობ, ღამაღო? სად დაჰქრის შენი გონება?
დღიურ კი-ვარამს დასტობი, თუ სულს მოსწყნა და მონება?

—გაჰყე ნეტავ რად მკითხავ, შავედში შობილს აღზრდა ღოს,
ცხოვრების მონათ გაგზადებდა... ვინ დასდევს ჩემს წადლს?
ვმარბობ, ვინ ხედავს ღვთის მტერი, ვნ სდებს ფასს ჩემსა ნაშრომსა
და მართლაც სასლში ვინ ხმარობს ჩემს შემოტანულ ნაშრომსა?!

მუცქერი კედლებს კვარტლანს ოთხი მხრივ ჩამოშავებულს,
ბავშვებს სამოსელ—დაფლითოს, სიცილით აძაბავებულს,
ქმარს წარგზადებულს კმუნეთა, შავ ფიქრით საზე მოკულსა,
შეცალეს რკულზე გადამდგარს, მოძლიეთ კარზე მოსულსა.

ფუ, აფერე ყოფნა-არყოფნას, ფუ, ამ სიციკლეს ტანჯულსა
და რისხვა ცისა შრომის მტერს, სიციკლის უღვთო მსაჯულსა!..
და მიწვევებულ კერასთან ზის და მატლს ართავს, ღლინებს.

სდუმს ქობი... კომლი ტრიალებს... გარედ თოვს, ქარი სისინებს...
თითქოს მის შავედს მოუხმობს, თითქოს აწეწავს კეთიანებს!

მიმქრალი.

დებიან და, როგორც მხატვარი თავივე
დაქანებულნი თავისი მეს სრულ უარ-
ყოფად მისიდან,

ნ. შიუკაშვილი თავისი „მეგობრო-
ბით“ გამოვიდა პირველად სამწერლო
ასპარეზე. ამ ოთხ მოქმედებანი დრამის
შემდეგ ოთხ მოქმედებანივე დრამა „სი-
მანხიჯე“ მოჰყვა.

ქართველმა საზოგადოებამ, როგორც
ყოველთვის, დიდი კრიტიკის მოკლებუ-
ლი გულუხვობა გამოიჩინა ამ პიესათა
მიმართ და ისინი საგრძნობლად პიესე-
ბით იქნენ.

ამ შემთხვევაში ძალიან არ შეძლდა
ჩვენი საზოგადოება: „მეგობრობა“ და
„სიმანხიჯე“ ბევრ თვალსაჩინო ნაკლთან
ერთად ბევრ ღირსებასაც შეიცავენ. თუ-
ცა, როგორც პირველი, ისე მეორე პი-
ესა წინასწარ ნაღვეს მსოფლიო-მწერლო
ფეტიტებზე არ ს აწეწებულნი, მაგრამ
ისეთი დრამატურგული მომენტები, როგორც
მაგალი, „სიმანხიჯის“ მესამე და მეოთხე
მოქმედება და „მეგობრობის“ უკანასკნე-
ლი, ნათლად ჰქონდა, რომ ნ. შიუ-
კაშვილს აქვს თავისი სფერო, სადაც
მისი თავისი თავის გამოჩენა შეუძლია.

მაგრამ არ დასჯერდა პატარა ადგო-
ბა. ნ. შიუკაშვილი, მონიშნა დიდი მწე-
რის სახელის მოხვევა. ამისათვის მოღუ-
რი მიმართულების აუცილებლობა აღი-
არა და გამოცდილი გზა—რეალიზმი—თა-
ვისი უტყუარი სფერო—იდეალისტურ
სიმოღონში გასცალა—და აქი დამარ-
ცდა კეთილ.

ახალ მიმართულების შეთვისება ვერ
შესძლო საზოგადო-შემოქმედების უნარის
ქონე მხატვარ-ხელოვნება და აუცილებ-
ლოდ წამაგის გასადავად.

როგორ შეეძლო ნ. შიუკაშვილს
თავისი თავი ენახა, თავის მე ეგვრებინა
იქ, სადაც პირველდინდის იმარჯვებდა
—როგორც მაგ., ლ. ანდრეევი, ჰაუტ-
სმანი, ჰამსუნი, —მარცხდებოდა?

ლიბ! ნ. შიუკაშვილი დამარცხდა,
რადგან მისი უტყუარი ცდა ცდაში
გადავიდა და ამით გზა-კვლი დაეკარგა.
რამდენიმე მიმართულება ერთმანეთს
შეხვდა, რადგან თავისი ჩვენმა დრამა-
ტურგმა უარჰყვა.

პირველად მოხდა „მთის ზღაპარი“.
აქ, ამ დრამაში პირველად შეიქცა ის
ნ. შიუკაშვილისათვის უცხო, ნაძო-
ლგვით მიღებული ესთეტიკური მიმართუ-
ლება, რომელიც ცხადყო უმღერება
ჩვენი დრამატურგისა ახალი გზა-კვლის
ძიებაში და აუცილებლობა წამაგისა. აქ
გამოჩნდა თანამედროვე დრამის მამათ-
მთავარი—იმპრესიონი. რომელიც თანამე-
როვე „მოღონისმისაგან“ ძალიან შო-
რს სდგას. „მთის ზღაპარი“, იმ-
სენის „ძლიერი პიროვნება“ და „მო-
ღონისმისაგან“ ზეგავლენით არის დაწე-
რილი; იმსენის „ძლიერი პიროვნება“:
ბრანდო, სოლენი, გილა, ირენი—
სათქმე მთავრთა თავისი მხატვრული მე-
ნ. შიუკაშვილმა, მან მონიშნა საკარ-
თელის მთებში, მათ მწვერვალზე გა-
მოიჩინა ძლიერი ბუნების შეილი, მაგრამ
არა განცდილი, არამედ წამაგით ნაზ-
რე-გამოგონილი, ეს ძლიერი ბუნების
შეილი მოგვევლინა—ყალბი პიროვნება-
თა—მელოსა და ლეოს სხივ; ყოველ-
გვარ ბუნებრივობას მოკლებულია მათი
განწყობილობა, მათი სიყვარული, მოქ-
მედება, ლაპარაკი (სიყალბით გაფლენი-
ლი პირობი).

ორ ადამიანს გაგიყვებთ უყვართ ერთ-
მანეთი, ძლიერი პიროვნებათა არიან ავ-
ტორის აზრით, მათ მისწრაფებას ვერა-
ფერი ვერ უნდა აკავებდეს. ამის მაგი-
რად რას ვხედავთ? გადამწყვეტ მომენ-
ტის დროს მღო—ეს არწივის მოტრ-
ფილი ქალი—წუწუნებს, უკან იხებს,
ცოლ-ქმარობის (ის ქმარიანია) ვალზე ლა-
პარაკობს, ამაზე წინ სცდის ლეოს სუ-
ლის ძლიერებას, მას უფსკრულში ჰგზავ-
ნის და იქ გაბატონებით მდგარ კლდე-

ხატული ტიპური სახე ქარაუშუტა
თავადისა—მელოს ქმრის სანდრო გო-
რბენაძისა...

ამიტომ არ შემოიღია კიდევ არ გა-
ვიგონო:

„ნუ დაჰკარგავ ძველსა გზასა“...
დავდივით ეზო ციციანთელა“...ზე.

მ. წულუაძე.

სამშობლო ქვეყნის სურათები

უბედური კუნჭული.

სოფელ ქარელის ზეგით, სადაც ორ-
მოც წელიწადზე მეტია, რაც გამართუ-
ლია მთარგმნის სადგური, ექვსი ვე-
რსტის მანძილზე იწყება მშვენიერი
ბაის ხეობა.

თბილისიდან, რომ წავიდეს კაცი ოთხ
საათის განმავლობაში (მთარგმნელი და
ურგები) ლამაზ დახუტულ ქალაქებს
ქვეშ სულს მოიბრუნებს.

ქაიური მებატონეები, რომ იყვნენ
სხვათაგანს მომზადებულნი, რომ ჰქონ-
დეთ ეკონომიური ძალა, ეს პოეტური
ხეობა იქნებოდა კიბა აგარაკებით სა-
ცხე, მაგრამ... ჯერ არ გათენებულა ამ
კუნძულისთვის.

უნდა მოგახსენოთ, რომ იმ ხეობაში
ცხოვრობს დიდძალი ოსობა—თავად-
ანაურთა ხიზნები. ეს გლეხები მამა-
პეულ წესით დადიან, და რადგანაც ღი-
ლი ხანი არ არის, რაც მიღებული აქვთ
ჩვენი სარწმუნოება, წერა-კითხვა ჯერ
გავრცელებული არ არის იმათში, რად-
განად ბევრს არც კი ესმით, რა არის სახარება,
რა მნიშვნელობა აქვს მადალითა, იქ აურ-
ჯვათი ამაღლების დღესასწაულსა? ბევრი
ოჯახი, სადაც ეშმაკს თაყვანს აცემენ...

რასაკვირველია, ამავე რწმენის აქვს
ამ ბნელ მთიელების ცხოვრებაში თავის
გაღება.

სოფელ ხაბიშის მრევლში ითვლება
მრავალი ოსი.

ამ ოცი წლის წინად, როცა იყვნენ
პატივცემულნი მოღვაწი კოტაილნი
„შიში ჰქონდათ იმათი, ჰქონდათ მოთხო-
ნილები პირ ჯვარი გაღებულთ ეკლ-
ესიაში: ცხოვრებაშიაც ისე იქცეოდნენ,
რომ არ გავიგებდნენ მღვდელი, მა-
გრამ შემდგომი წნეობის მხრით სულ
უკან და უკან წავიდა ამ ოსების ცხო-
ვრება.

ერთ დროს სანებელში სცხოვრობდა
იმისთანა „პატრონის“ მღვდელი, რომ
ნებას აძლევდა მრევლს მარტო ქელე-
ხისთვის საკლავი ჰქონდათ... რასაკი-
რველია, თვითონაც წილს იღებდა...

ეს მღვდელი იყო დიდი თაყვანისმცე-
მი ღვთისა და არაუთას.

ვის არ ასოს ეს ძამის ხეობის მცხოვრ-
ებელსა, როგორ ერთხელ ღვთის გულ-
თილი „მამა“ ცხენიდან გადმოვარდა
დაიწყო ღრიალი, დაეგზია ხალხი და
ძლივს ამოთარის ტლაობდა.

ექვს გარეშე ამისთანა „მოძღვარს“
არც სიყვარული ჰქონდა ხალხისა, არც
შეზარება: იმის თვალში ბრველი იყო
მხოლოდ წყარო მისი შემოსავლისა. რო-
ცა ამის მსგავს ნიშნავდნენ ხოლმე სან-
ბლის ეკლესიის მღვდელთ, მას არ ერტე
რესებოდა

— რა დღეშია ხალხი?

— რა აწუხებს ხალხს?

სრულიად არა, პირიქით ის ფიქრო-
ბდა:

— ამა, რამდენი კოლა მექნება დრამა?

— წელიწადში რას ავიღებ ჯვარის და-
წერისა, ნათლობისა, და დასაფლავებ-
ისა?

ისე გამოიღო, რომ მრევლი იყო გა-
ჩენილი ამისთვის და არ ეს მრევლისა-
თვის.

რა თქმა უნდა, მღელ დაეტყო ეკლესი-
ისა უპატრონობა.

ამ ეზად სანებლის ეკლესია საბრა-
ლოდ სდგას მარტო; გარეშე არა თუ
სახლი, უბრალო ქოხიც კი არ არის;
საეკლესიო სახლი, შერბოდა და დაკე-
წილ—წამოიღეს, მღვდელმა და ღა-
წანა გაიჩინეს ბინა სხვა სოფელში—ქ-
ხის-ჯვარში, თუმცა სანებელშია ეკლესი-
ისა ახლა იმყოფება სახლი; სასოლოო
უგალანა, თავისუფლად დადის იქ ნა-
ხირი, აქა-იქა ძველნი ინგრევი...

წაწია ზარები ძველ მუხის ქვეშ იშვი-
თად ჰპატრონებ მრევლს ეკლესიაში.

— რა მიზეზია?

— მარტო ჩვენთვის ხომ არ ვილო-
ცებო? ხალხი არ დადის,—მივიღე ერ-
თხელ საუბარად.

მაგრამ, როცა თვითონ მღვდელი უბ-
თავრესად უნდება თავის კერძო საქმესა
და მრევლისათვის არა ზრუნავს იმისთა-
ნა მღვდელი თავს არასოდეს არ შეიწუ-
ხებს...

რათ გააღებს ეკლესიის კარებსა, თუ იქ
ჯვარის წერა არ არის, ან დასაფლა-
ვება, თუ არ იცის რომ „შემოსავლი“
არ იქნება ამ ეზად სანებლის ეკლესიის
მღვდელი არა ჰყავს.

ამ ქუეშულის ზოგიერთ მცხოვრებს, რო-
მელსაც გულში ჯერ არ გაჰქრობია ჯვრის
და სახარებ ს რწმენა, აქვს კიდევ იმედი
რომ იმისთანა კაცს დანიშნავენ სანებ-
ლის ეკლესიის მღვდლად, რომელიც პა-
წია შეუქმნის შემოიტანს ამ ბნელ
ცხოვრებაში...

დ. ვედრებისელი

პატარა ფელეტონი.

„ოთხრივე ერისთავი“

ამ რამდენიმე დღის წინად ერთი
უცნაური ამბავი მოხდა პეტრესმარტო-
ვისეულ სასახლეში, ე. ი. სამარშლო და
სადგურტო ბინაზე.

გამოვიდნენ ახალი მსახიობნი: გ. ბაგ-
რატიონი და მას ქვეყნად და სამაგა-
ლითოდ შესარულეს თავ-თავიანთი სა-
კომედო როლი.

პირველმა მადლობა გადაუხადა მყო-
რებს ქებისათვის, თავისიანად სამსხერ-
პლოდ თავი გაიწერა და დასთანხმდა
მარშლობაზე ყუთის დადგმა.

ჩვენ ყოველთვის იმ აზრს ვიყავით,
რომ ეს ორი ქართველი ჯენტლმენი
ნიჭიერი მსახიობნი არიან.

აზრთა ცვლ

